

יום ספורט במכללה לחינוך גופני וספורט ע"ש זינמן במכון וינגייט

מאת: מחמוד סינדיאני, סטודנט שנה ג'.

השאפה שלי תמיד לתכנן דברים מיוחדים, מעניינים, שיימשכו את תשומת לבם של התלמידים. כמו כן, לקרב את התלמידים לעולם החינוך הגופני ולעולם הספורט ולחשוף אותם לתחום.

הרעיון לקיים יום ספורט במכללה התחיל כאשר ידעתי שהשבוע הראשון של תקופת ההצמדה יהיה בזמן בו בתי הספר במגזר הערבי בחופשה, ובמטרה לא להחמיץ ימי הוראה ולהרגיש את חווית תקופת ההצמדה, ראיתי חשיבות בקיום יום הספורט בזמן זה.

ההכנות ארכו מספר חודשים. יום הספורט היה מיועד בעיקר לתלמידי הנבחרות במועדון הבית ספרי של חט"ב אלזהראא בנצרת. השתתפו בו נבחרת האתלטיקה לתלמידי כיתות ז'-ט' בנים ובנות ונבחרת ז'-ח' בנות בכדורגל. בחרתי בתלמידי הנבחרות מכיוון שהם ממשיכים את האימונים שלהם כרגיל למרות החופשה. תלמידי הנבחרות בחרו להיות בנבחרות של בית הספר, משתתפים באימונים והולכים לתחרויות ועם הזמן נחשפים לעולם הספורט. היום הזה יכול לחזק ולתמוך בכך שבחרו בדרך המתאימה ביותר. מצד שני, התלמידים האחרים שלא נמצאים במסגרת המועדון הבית ספרי או בכל מסגרת של פעילות גופנית או ספורטיבית מעבר לשעות החינוך גופני בבית הספר, היום הזה יכול להיות בשבילם הזדמנות מיוחדת, שתחזק את המודעות והחשיבות של הפעילות הגופנית והשפעתה על אורח חיים בריא. לכן פתחתי את ההרשמה גם לתלמידים שאינם רשומים בנבחרות בית הספר. בהמשך חלק מהם הצטרפו לנבחרות בית הספר במועדון הבית ספרי בעקבות יום הספורט.

תהליך התכנון של יום הספורט היה מורכב: פרסום לתלמידים, אישורי הורים, הזמנת מתקנים ועוד. כל זאת במטרה להגביר את המודעות של החינוך הגופני והספורט וחשיפת התלמידים לעולם של אורח חיים בריא.

הגעתי ליום הספורט במכללה עם המורה המאמנת ועוד מורה מלווה מבית הספר. הגענו למכללה עם 40 תלמידים, בנים ובנות. התחלנו את הפעילות באצטדיון האתלטיקה. התלמידים ביצעו מגוון פעילויות באצטדיון למשך שעתיים. התלמידים חולקו לקבוצות: ריצות (כולל ריצת משוכות, וריצת שליחים), קפיצות וזריקות. בהמשך עברנו לאולם בג ושיחקנו שם מגוון רב של משחקים, משחקוני גיבוש ושיתוף פעולה. המשחקים גרמו לאווירה ספורטיבית ולשמחה. סיימנו את היום שלנו בארוחת צהריים שהזמנתי מראש ותכננתי שתהיה התחנה האחרונה שלנו.

התלמידים אמרו לי בסוף היום "יום כזה נשמר לנו בזכרון ויהיה קשה מאוד לשכוח אותו, מתי תהיה הפעם הבאה?!"

המשפט של התלמידים גרם לי לתחושת אושר, לחיוך גדול על השפתיים, ולהרבה מוטיבציה להמשיך בדרך בה רק התחלתי. אם אנחנו מאמינים בעצמינו וביכולותינו, אין ספק שבסוף התהליך נוכל כולנו ביחד לגרום לשינוי לטובת המקצוע שלנו.

